

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **P. P. V.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 10. 2018, č. j. 17 A 126/2018 – 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému **se p ř i z n á v a j í** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPU-167901-23/ČJ-2018-040022-SV-ZZ, byl žalobce zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění a byl umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že žaloba žalobce proti uvedenému rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 10. 2018, č. j. 75 A 21/2018 – 36, a kasační stížnost žalobce směřující proti tomuto

rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 Azs 330/2018 – 22.

[2] Dne 26. 8. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 8. 2018, č. j. OAM-180/LE-LE05-LE27-PS-2018, byl zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“). Doba trvání zajištění byla stanovena do 14. 12. 2018.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného o zajištění dle zákona o azylu podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Plzni, který ji shora uvedeným rozsudkem ze dne 17. 10. 2018, č. j. 17 A 126/2018 – 38, přezkoumávaným v nyní posuzované věci, zamítl.

[4] K žalobní námitce, podle níž měl žalovaný v daném případě přistoupit k uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu namísto zajištění, krajský soud poukázal na skutečnost, že žalobce byl zajištěn po té, co byl dne 21. 8. 2018 spolu s dalšími 24 vietnamskými občany zadržen německou policií na dálnici A17 jako spolecestující ve vozidle Citroën Jumpy bezprostředně po překročení státní hranice z ČR do Německa. Jelikož nebyl držitelem cestovního dokladu a na území Německa vstoupil nelegálně, byl dne 23. 8. 2018 předán na základě readmisní dohody Policii ČR, OPKPE Ústí nad Labem. Při následné kontrole totožnosti nepředložil příslušníkům policie k prokázání své totožnosti žádný doklad a nebyl schopen prokázat ani oprávněnost pobytu na území schengenského prostoru. Dále bylo zjištěno, že v rámci řízení provedeného německou policií uvedl cizinec ke své osobě různá data narození (25. 8. 2000 a 10. 9. 1995). Následně v rámci správního řízení vedeného OPKPE Ústí nad Labem žalobce sdělil, že byl informován již ve Vietnamu, že když bude uvádět, že je osobou mladší 18 let, získá snadněji pobyt v Německu. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce byl podle krajského soudu následně zajištěn dle zákona o azylu z toho důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.

[5] Z uvedených důvodů měl krajský soud za to, že by uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštních opatření svědčí dle krajského soudu to, že porušoval právní předpisy ČR i Evropské unie, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR i přinejmenším dalšího státu Evropské unie, konkrétně Německa, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, dokonce bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie zcela ignoroval, a aby je obešel, využil služeb převaděčů a překročil hranice Evropské unie nelegálně. Následně neoprávněně pokračoval do ČR a dále na území Německa. Po svém zadržení pak v Německu záměrně uváděl nepravdivé údaje o své totožnosti. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný dle krajského soudu k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

pokračování

[6] Žalovaný dle hodnocení krajského soudu uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 3-5 žalobou napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný se podle krajského soudu vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž krajský soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Krajský soud uzavřel, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo podle krajského soudu možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (stěžovatel) poté podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel namítá, že krajský soud posoudil možnost uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu zjevně nesprávně. Ačkoliv žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí fakticky zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, krajský soud tento postup aproboval a uvedl, že důvody zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a důvody nemožnosti využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu byly totožné, což je v případě stěžovatele podle jeho názoru nepřipadné.

[9] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23 (všechna zde uvedená rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), na něž v rozsudku odkázal krajský soud, na případ stěžovatele dle jeho názoru nedopadá, neboť v něm se Nejvyšší správní soud vypořádával se situací cizince se zcela odlišnou pobytovou historií, než v jaké se nacházel stěžovatel. V uvedené věci zajištěný cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až po sedmi letech pobytu nad území ČR, z čehož dva roky pobýval na tomto území nelegálně, zatímco stěžovatel se na území České republiky ocitl poprvé, provinil se „pouze“ nelegálním pobytem a dle jeho mínění nelze konstatovat, že by snad projevil neúctu k právnímu řádu České republiky, natožpak opakovaně.

[10] Stěžovatel dále odkázal na bod 15 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (přepřacované znění) (dále jen „přijímací směrnice“), kde se mj. uvádí: „Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“ Tento princip se dle stěžovatele promítá do zásady přednostního využití zvláštních opatření oproti zajištění žadatele, jak je stanovena v § 46a odst. 1 zákona o azylu. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové nemohou být v řadě případů totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a žalovaný je

povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky stěžovatelovy pobytové historie, a to zcela individuálně.

[11] Stěžovatel připouští, že skutečně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v reakci na své zajištění [stěžovatel potvrzuje, že svou žalobou ani nezpochybňoval důvod zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu], nicméně v případě stěžovatele, který se nikdy neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí a nedopustil se protiprávního jednání představujícího zásadní porušení veřejného pořádku, nelze pouze z jeho nelegálního vstupu na území schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu na území členských států vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření.

[12] Stěžovatel zdůrazňuje, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu byla podle jeho názoru nutnost implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), takže příslušná zákonná ustanovení musí být vždy vykládána v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57.

[13] Pobytová historie stěžovatele tedy dle jeho názoru svědčí o tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal sice přinejmenším sekundárně rovněž z důvodu zamezení realizace správního vyhoštění, avšak neexistují žádné důvody se domnívat, že by nehodlal plnit své povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, neboť přinejmenším od podání své žádosti prokázal, že je připraven spolupracovat s příslušnými orgány a že není jeho úmyslem za každou cenu mařit výkon příslušných rozhodnutí.

[14] Stěžovatel tedy již neměl dle svého vyjádření v době zajištění důvod vycestovat na území Německa, protože tím by zcela minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany a citelně by si zkrátil dobu legálního pobytu na území Evropské unie. S ohledem na absenci jakýchkoliv motivů pro maření řízení o udělení mezinárodní ochrany a existenci zcela opačné snahy o prodloužení legálního pobytu, čehož lze dosáhnout pouze řádným plněním povinností v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy není důvod pochybovat o tom, že by stěžovatel řádně plnil své povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, a názor žalovaného i krajského soudu, podle nichž není možné o uložení zvláštního opatření uvažovat, má tak stěžovatel za nesprávný.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trval na důvodnosti zajištění stěžovatele dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a v plném rozsahu odkázal na své rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Z výpovědi stěžovatele dle názoru žalovaného vyplynulo, že stěžovatel své zákonné povinnosti na území ČR vědomě nerespektoval. Žalovaný i krajský soud vycházely z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově s cílem odvrátit hrozící vyhoštění. Žalovaný zároveň informoval Nejvyšší správní soud o tom, že zajištění stěžovatele bylo ukončeno dne 14. 12. 2018.

pokračování

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu a uplatněných důvodů kasační stížnosti, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Podstatou věci je přezkum rozhodnutí o zajištění stěžovatele, které žalovaný vydal dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jenž stanoví: „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“ (pozn.: zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem)

[19] Nejvyšší správní soud se možností uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu namísto zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu opakovaně zabýval, přičemž ze závěrů této své prejudikatury, jak byla shrnuta např. v rozsudku ze dne 13. 1. 2020, č. j. 5 Azs 338/2019 – 28, Nejvyšší správní soud vycházel i v nyní posuzované věci.

[20] Ani v nynějším případě není sporné, že se jedná o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců – a to s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění. Tuto skutečnost stěžovatel nijak nerozporoval, naopak ji výslovně připustil a je zjevná i z obsahu správního spisu. Základní předpoklad pro zajištění stěžovatele byl tedy splněn. Nicméně další a dlužno dodat, že neméně důležitý předpoklad zajištění dle citovaného ustanovení zákona o azylu souvisí se stěžovatelem namítanou subsidiaritou zajištění vůči mírnějším opatřením; k tomu srov. *mutatis mutandis* usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, v němž byl sice řešen případ zajištění podle zákona o pobytu cizinců, avšak jeho závěry lze vztáhnout též na zajištění podle zákona o azylu, neboť základní logická vazba je v obou případech stejná – k zajištění lze přistoupit jen tehdy, pokud mírnější donucovací opatření nebudou dostatečně účinná (byť na institut zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu dopadá primárně úprava alternativ k zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu dle čl. 8 odst. 2 a 4 přijímací směrnice, nikoliv úprava alternativ k zajištění státních příslušníků třetích zemí za účelem jejich navrácení dle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice, jak mylně uvádí stěžovatel).

[21] Jednoduše řečeno, zákon o azylu podmiňuje podle § 46a odst. 1 zajištění žadatele tím, že nelze „účinně uplatnit zvláštní opatření“; těmi se dle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí uložení povinnosti „a) *zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*“.

[22] Smyslem a účelem těchto opatření je obecně to, aby byla zajištěna dostupnost cizince pro potřeby řízení o mezinárodní ochraně. Současně ovšem nelze odhlížet od toho kterého typového důvodu zajištění pod písm. a) až f) v § 46a odst. 1 zákona o azylu; v nyní souzené věci byl stěžovatel zajištěn z důvodu uvedeného pod písm. e) – to znamená v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal účelově s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, a kdy účelem zajištění takového žadatele není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, jak je uvedeno výše, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro řízení o správním vyhoštění, případně pro výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [tento důvod zajištění odpovídá důvodu dle čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice]. Tento závěr potvrzuje judikatura Nejvyššího správního soudu, která ve vztahu k posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu pak dále dovodila, že nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit mj. pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 – 48.

[23] Je pravdou, jak namítá stěžovatel, že důvody zajištění a důvody neúčinnosti zvláštních opatření by neměly být totožné, byť na sebe budou úzce navazovat tak jako i v nyní projednávané věci. V ní žalovaný i krajský soud v rámci zvažování účinnosti zvláštních opatření vycházeli z důvodu zajištění, což Nejvyšší správní soud považuje za logické a odpovídající uvedené judikatuře. Stěžovatel sice přes území ČR „pouze“ neoprávněně tranzitoval a byl posléze zadržen po svém neoprávněném vstupu na území Spolkové republiky Německo a předán zpět do ČR, nicméně nelze odhlížet ani od toho, že stěžovatel při kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti a zároveň, jak sám doznal, vědomě uváděl německým a zpočátku i českým orgánům nepravdivý údaj o svém datu narození, aby vzbudil dojem, že je nezletilou, tedy zranitelnou osobou a dosáhl tak na s tím spojené výhody. Toto chování stěžovatele nesvědčí o tom, že měl v úmyslu spolupracovat se správními orgány, na čemž nic nezměnila ani jeho následná žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal až po té, kdy byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, a to z toho důvodu, jak sám přiznává, aby zamezil realizaci svého správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovaným i s krajským soudem, že za uvedených skutkových okolností by účel zajištění stěžovatele, tedy zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, při využití zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu mohl být zmařen. Uložení povinnosti *zdržovat se v pobytovém středisku* [§ 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu] totiž umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin a nelze vyloučit, že by se stěžovatel po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a zůstal na území ČR v ilegality, jako tomu bylo před jeho zadržením. K témuž důsledku by mohlo vést též uložení povinnosti pouze se osobně hlásit žalovanému [§ 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu].

[24] S ohledem na uvedené skutečnosti tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že posouzením možnosti uložení zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu se

pokračování

žalovaný a následně i krajský soud zabývali a své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnili.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[27] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 17 A 126/2018 – 17, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Podle § 35 odst. 10 *in fine* s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v relevantním znění (dále jen „advokátní tarif“), a to ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu] a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem 3400 Kč, vše zvýšeno o částku odpovídající DPH 19 %, celkem tedy přiznaná odměna a náhrada hotových výdajů činí 4114 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. ledna 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu